

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť D. Š., L., zastúpeného advokátom JUDr. M. T., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Cdo 222/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Š. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2008 doručená sťažnosť D. Š., L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 Cdo 222/2005. Sťažnosť bola odovzdaná na prepravu doručovacej služby 30. júla 2008.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca uplatnil proti žalovanému Mestu L. (ďalej len „žalovaný“) žalobou z 3. decembra 1998 nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy 1 500 000 Sk od 7. decembra 1994 do 27. mája 1998 vo výške 3 801 000 Sk, zo sumy 800 000 Sk od 28. mája 1998 do 1. júna 1998 vo výške 8 000 Sk, zo sumy 500 000 Sk od 1. júna 1997 do 1. júna 1998 vo výške 365 000 Sk a napokon zo sumy 56 849 766 Sk od 1. januára 1997 do zaplatenia. Zo žaloby vyplývalo, že sťažovateľ uzatvoril so žalovaným zmluvu o zabezpečení a vykonaní výstavby sídliska rodinných (obytných) domov vrátane technickej vybavenosti. Žalovaný sa zaviazal, že zabezpečí finančné prostriedky na realizovanie technickej vybavenosti v dohodnutom čase a v dohodnutej výške uvedenej v prílohe 2 zmluvy. Výška predbežných nákladov určená v prílohe 1 zmluvy bola ustálená sumou 58 849 755 Sk. Žalovaný mal podľa prílohy 2 zmluvy uhradiť sťažovateľovi zálohy, a to do 31. júla 1994 sumu 1 500 000 Sk, do 1. októbra 1994 sumu 500 000 Sk a celková čiastka mala byť zaplatená do 31. decembra 1996. Žalovaný tvrdil, že zmluva je neplatná, avšak v inom konaní bola jeho žaloba o vyslovenie neplatnosti zmluvy právoplatne zamietnutá.

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 119/01 z 22. októbra 2004 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy 1 500 000 Sk od 7. decembra 1994 do 27. mája 1998 vo výške 3 801 000 Sk, zo sumy 800 000 Sk od 28. mája 1998 do 1. júna 1998 vo výške 8 000 Sk, zo sumy 500 000 Sk od 1. júna 1997 do 1. júna 1998 vo výške 365 000 Sk a zo sumy 16 400 000 Sk od 1. januára 1997 do 1. januára 2001. Pokiaľ sa sťažovateľ domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty zo sumy 40 449 766 Sk od 1. januára 1997 do 1. januára 2001 a zo sumy 56 849 766 Sk od 2. januára 2001 do zaplatenia, v tejto časti žalobu zamietol. Sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Podľa názoru okresného súdu medzi účastníkmi konania bola sporná skutočnosť, či má sťažovateľ právo na zaplatenie zmluvnej pokuty zo sumy 56 849 766 Sk od 1. januára 1997 do zaplatenia. Spoukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení bolo potrebné považovať dlh zo

sumy 56 849 766 Sk od 1. januára 2001 za premlčaný. Preto by sa sťažovateľ mohol domáhať nároku z tejto sumy len v čase od 1. januára 1997 do 1. januára 2001. Jeho nárok za uvedené nepremľčané obdobie je však dôvodný len zo sumy 16 400 000 Sk, lebo zo zmluvných podkladov možno vyvodit' povinnosť žalovaného poskytnúť sťažovateľovi finančné prostriedky iba do tejto výšky, nie teda do uplatnenej výšky 56 849 766 Sk. Neboli splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka na zníženie neprimerane vysokej zmluvnej pokuty, keďže dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 0,2 % denne je obvyklá.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obaja účastníci. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 35/05 z 25. apríla 2005 bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi 50 % zo zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy 1 500 000 Sk od 7. decembra 1994 do 27. mája 1998, zo sumy 800 000 Sk od 28. mája 1998 do 1. júna 1998, zo sumy 500 000 Sk od 1. júna 1997 do 1. júna 1998, zo sumy 16 400 000 Sk od 1. januára 1997 do 22. februára 1999, zo sumy 15 746 953 Sk od 23. februára 1999 do 8. apríla 1999, zo sumy 12 396 953 Sk od 9. apríla 1999 do 21. apríla 1999, zo sumy 7 396 953 Sk od 22. apríla 1999 do 1. augusta 1999, zo sumy 5 896 953 Sk od 2. augusta 1999 do 21. októbra 1999, zo sumy 5 396 953 Sk od 26. októbra 1999 do 29. marca 2000 a napokon zo sumy 5 246 953 Sk od 30. marca 2000 do 31. decembra 2000. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá a sťažovateľ bol zaviazaný zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 286 150 Sk, 1 619 454 Sk a 3 114 714 Sk. Podľa názoru krajského súdu okresný súd sa náležite nevyporiadal s obranou žalovaného, podľa ktorej už časť nárokov uspokojil čiastočným plnením, čo nespochybňoval ani sťažovateľ. Ďalej okresný súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že neboli splnené podmienky na použitie zmierňovacieho ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka. Ak sa zohľadnia nesporné platby vykonané žalovaným 23. februára 1999 vo výške 653 047 Sk, 9. apríla 1999 vo výške 3 350 000 Sk, 22. apríla 1999 vo výške 5 000 000 Sk, 2. augusta 1999 vo výške 1 500 000 Sk, 26. októbra 1999 vo výške 500 000 Sk, 30. marca 2001 vo výške 500 000 Sk a 19. novembra 2001 vo výške 217 660 Sk, potom zvyšnú zmluvne preukázanú povinnosť žalovaného vo výške 16 400 000 Sk treba postupne znižovať o uvedené úhrady, v dôsledku čoho povinnosť platiť zmluvnú pokutu zo sumy 16 400 000 Sk bolo treba zmeniť. Neobstojí

totiž na základe zmluvných podkladov tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého mu mal žalovaný zaplatiť 58 849 766 Sk. Celková suma zmluvnej pokuty predstavuje 38 336 616 Sk. Námietka sťažovateľa týkajúca sa jeho nesúhlasu s právnym názorom, podľa ktorého časť nároku je premlčaná, nie je opodstatnená, keďže nárok v rozsahu uvedenom okresným súdom je premlčaný. Naproti tomu nemožno sa stotožniť s okresným súdom, pokiaľ ide o otázku zníženia zmluvnej pokuty podľa § 301 Obchodného zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, a to až do výšky škody vzniknutej do času súdneho rozhodnutia porušením zmluvnej povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta. Pre správne použitie tohto moderačného ustanovenia musí súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný v posudzovanom vzťahu vystupuje ako verejnoprávny subjekt, ktorý používal finančné prostriedky samosprávy, ale aj majetku mesta na zabezpečenie technickej a občianskej vybavenosti, pričom nesledoval pri realizácii tohto vzťahu žiadne komerčné záujmy. U sťažovateľa ide práve o opak. Bolo by v rozpore s morálkou, aby za danej skutkovej a právnej situácie (v rámci snahy zabezpečiť obyvateľom mesta podmienky na realizáciu bývania) znášal len sankcie, z ktorých profituje sťažovateľ, ktorý vypracovaním urbanistickej štúdie zasiahol do vlastníckych práv tretích osôb a zapríčinil tak sklz v termínoch realizácie výstavby diela. Preto sú splnené podmienky na zníženie zmluvnej pokuty v rozsahu 50 %. Sťažovateľ v konaní nepreukázal, že by mu neplnením zo strany žalovaného (neposkytovaním dohodnutých preddavkov) vznikla škoda. Suma, ktorú ako škodu vyčíslil, predstavuje v podstate náklady na realizáciu diela podľa projektovej dokumentácie.

Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 222/2005-729 z 27. marca 2008 bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku zamietnuté. V ostatnej časti bolo jeho dovolanie odmietnuté. Rovnako bolo odmietnuté dovolanie žalovaného, pričom mu nebola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Podľa názoru najvyššieho súdu skutkový záver nižších súdov o výške peňažného záväzku žalovaného, na zabezpečenie ktorého bola medzi účastníkmi dohodnutá zmluvná pokuta, vyplýva z vykonaného dokazovania a ako výsledok hodnotenia dôkazov ani nemôže byť samostatným dovolacím dôvodom spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci.

Správny je aj právny názor o premlčaní časti uplatneného nároku. To isté sa vzťahuje aj na aplikáciu moderačného práva krajským súdom. Použitie ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka krajský súd riadne odôvodnil. Aj podľa názoru najvyššieho súdu zmluvnú pokutu vyčíslenú na celkovú sumu 38 336 616 Sk treba najmä s prihliadnutím na celkovú výšku zabezpečovaného peňažného záväzku (18 400 000 Sk) a na to, že sťažovateľ sa jeho splnenia súdne nedomáhal, považovať za neprimerane vysokú. Pokiaľ krajský súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil záver o nepreukázaní samotného vzniku škody, keď sumu vyčíslenú sťažovateľom považoval za náklady na realizáciu diela podľa projektovej dokumentácie, nemožno konštatovať, že k zníženiu zmluvnej pokuty došlo pod výšku vzniknutej škody. Zníženie zmluvnej pokuty krajským súdom v rozsahu 50 % bolo preto zákonné a dôvodné. Keďže sťažovateľ napadol dovolaním celý výrok rozsudku krajského súdu, teda aj tú časť, v ktorej bolo jeho žalobe vyhovené, bolo treba jeho dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietnuť. Z rovnakého dôvodu bolo treba odmietnuť aj dovolanie žalovaného. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľovi doručený 4. júna 2008.

Podľa názoru sťažovateľa uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu označených ustanovení ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Ide v tejto súvislosti o päť námietok.

a) Krajský súd zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania, hoci v súdnej praxi je notoriou, že ak súd využije svoje moderačné právo, potom pri rozhodovaní o náhrade trov konania na zníženie žalobného plnenia z tohto dôvodu neprihliada a pri posúdení miery úspechu vychádza zo sumy, ktorá by bola priznaná, keby súd moderačné oprávnenie nevyužil. Okrem toho krajský súd vôbec neprihliadol na čiastočný neúspech žalovaného v odvolacom konaní.

b) Nemožno súhlasiť s ustálením výšky peňažného záväzku žalovaného, z ktorej mal tento platiť zmluvnú pokutu, sumou 18 400 000 Sk, lebo z výsledkov dokazovania vyplývalo, že bol povinný zaplatiť sťažovateľovi 58 849 766 Sk.

c) Rovnako nemožno súhlasiť s ustálením, podľa ktorého celková výška zmluvnej pokuty je 38 336 616 Sk, lebo podľa výpočtov, ktoré vykonal krajský súd, vychádza správne celková výška zmluvnej pokuty v sume 38 368 116 Sk.

d) *Nesprávny a svojvoľný je záver o premlčaní práva na zmluvnú pokutu po 1. januári 2001, keďže tento nevyplýva z kogentnej normy, ale ani z odbornej literatúry, či judikatúry.*

e) *Napokon nemožno súhlasiť s aplikovaním moderačného práva podľa § 301 Obchodného zákonníka v rozsahu 50 %. Závery všeobecných súdov v tomto smere treba považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne s následkami porušenia označených základných práv. Skutočnosť, že žalovaný mal v zmluvnom vzťahu vystupovať ako verejnoprávny subjekt a že sťažovateľ mal zo zmluvnej pokuty len profitovať, nemožno považovať za také dôvody, pre ktoré by bolo možné dohodnutú zmluvnú pokutu znížiť. Aj obec totiž musí sledovať komerčné záujmy pri výkone podnikateľskej činnosti, zabezpečení potrieb obyvateľov obce a rozvoja obce. Výstavba sídliska rodinných obytných domov sa predsa nerealizovala len na základe komerčného záujmu sťažovateľa, ale oboch podnikateľských zmluvných subjektov. Zmluvná pokuta bola dohodnutá recipročne, a preto neobstojí tvrdenie, že iba sťažovateľ by z nej profitoval. Neboli uvedené relevantné dôvody, z ktorých má vyplývať neprimeranosť zmluvnej pokuty, ale ani dôvod použitia moderačného práva a príčina, pre ktorú bolo použité práve v rozsahu 50 %.*

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 222/2005 s tým, aby bol rozsudok z 27. marca 2008 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom môže sa stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú vo vzťahu voči všetkým uplatneným námietkam.

a) Sťažovateľ považuje za porušenie označených práv rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol zaviazaný nahradiť žalovanému trovy konania.

Z ustanovenia § 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolanie nie je prípustné vo vzťahu proti rozhodnutiu o trovách konania. Dovolanie proti takémuto výroku by sa mohlo opierať len o niektorý z dôvodov prípustnosti dovolania uvedený v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na citované ustanovenie najvyšší súd na základe dovolania podaného sťažovateľom správnosť výroku o náhrade trov konania nemohol vôbec skúmať (keďže žiaden z dôvodov zmätočnosti vyplývajúci z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľ netvrdil a ani najvyšší súd sám nezistil).

Vzhľadom na uvedené námietka nie je akceptovateľná. Najvyššiemu súdu nemožno vyčítať, že sa touto otázkou nezaoberal a výrok o trovách konania vôbec neskúmal.

b) Podľa sťažovateľa je nesprávne ustálenie, podľa ktorého žalovaný bol povinný poskytnúť mu zálohu 18 400 000 Sk, teda nie sumu 58 849 766 Sk.

Treba uviesť v tejto súvislosti, že tú časť žaloby sťažovateľa, ktorou sa domáhal priznania zmluvnej pokuty zo sumy 58 849 766 Sk, zamietol už okresný súd, ktorý dospel k záveru, že žalovaný mal zmluvnú povinnosť poskytnúť sťažovateľovi peňažné plnenie iba v celkovej výške 18 400 000 Sk. Krajský súd v tejto časti rozsudok okresného súdu nezmenil. Námietka sťažovateľa sa preto týka takej časti rozsudku krajského súdu, ktorá mala potvrdzujúci charakter. V zmysle § 238 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku je dovolanie prípustné proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu iba v špecifických prípadoch. Zásadne platí, že potvrdzujúci rozsudok je z možnosti podať dovolanie vylúčený.

Vzhľadom na uvedené preto nemožno vyčítať najvyššiemu súdu, že tejto námietke sťažovateľa nevyhovelo.

c) Sťažovateľ vytýka krajskému súdu, že vyčíslil celkovú sumu zmluvnej pokuty čiastkou 38 336 616 Sk, hoci správne na základe úvah krajského súdu vychádzala suma 38 368 116 Sk.

Ústavný súd nepovažuje túto námietku za relevantnú. Bez toho, aby považoval za potrebné skúmať správnosť či nesprávnosť celkovej sumy zmluvnej pokuty, poukazuje na skutočnosť, že vo výrokovej časti rozsudku krajského súdu sú uvedené iba sumy istiny, z ktorých treba zmluvnú pokutu počítat', ako aj dátumami vymedzený čas omeškania so zaplatením týchto súm. Výroková časť rozsudku krajského súdu teda neobsahuje (na rozdiel od výrokovej časti rozsudku okresného súdu) kapitalizované sumy zmluvnej pokuty z jednotlivých nesplnených platobných povinností žalovaného. Tieto kapitalizované sumy, resp. ich celkový úhrn uvádza totiž krajský súd iba v odôvodnení rozsudku, ktorý však nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Správne kapitalizované sumy zmluvnej pokuty sa preto musia ustáliť (pokiaľ by boli sporné) až v exekučnom konaní.

d) Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasí so záverom o premlčaní časti jeho nároku, a to po 1. januári 2001, treba poukázať na argumentáciu uvedenú v bode b), keďže i v tomto prípade platí, že uplatnený nárok po 1. januári 2001 zamietol z dôvodu premlčania už okresný súd, pričom krajský súd s jeho záverom súhlasil. Preto i v tomto prípade má rozsudok krajského súdu potvrdzujúci charakter, čo vylučuje možnosť jeho meritórneho skúmania najvyšším súdom v dovolacom konaní.

e) Nemožno súhlasiť ani s názorom sťažovateľa o protiprávnej aplikácii moderačného práva v rozsahu 50 %.

Podľa názoru ústavného súdu skutkové a právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu v danej otázke nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Uvádzané argumenty zodpovedajú kritériám ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008